

Všechno to souvisí s nervovým zakončením

se v tomhle řídím rozumem. Spíš papír, text a pero po ruce. Ano, ano, než ta ta ta. Víte, jak je dál ta melodie? Anebo tak, ano. Tak schválně, co byste dodali k tomuto dialogu? Pišete nám své zkušenosti. Dobrý den, jsem postarší ročník, co se týče předmanželské smlouvy, je to trošku proti mé

mysli, ale vzájemná důvěra je sice hezká věc, ale ovšem na základě zkušeností z rodiny bych pro smlouvu pravděpodobně byl. A nikdy nevíte, co se může stát. Na začátku vidíte vše růžově, pak přijde všední život, manžel sestry má skoro čtyři sta tisíc dluhu, vždycky to na něj vyskočí jako

VŠECHNO TO SOUVISÍ S NERVOVÝM ZAKONČENÍM

Jsi vzhůru už skoro čtyři hodiny. Nic jsi nejedl. Od rána jsi vypil pouze dva šálky slabého čaje. I tak cítíš po jejich vypití mírně křečovitě stahy v žaludku. Je stále poměrně dost brzy ráno. Touto dobou býváš obvykle doma, snídáš a k tomu si zpravidla pustíš nějaké video týkající se aktuálních událostí. Povětšinou tě to rozmrzí. Několikrát sis říkal, že to vlastně není ideální začátek dne. Lepší by byla rána bez videí, pomyslíš si.

Jdeš ulicí, kterou procházíš skoro denně. Včera tě právě tady oslovil špatnou angličtinou turista, který se tě ptal, kde může koupit lístky na tramvaj. Ten dotaz tě zaskočil. Dlouho ses nemohl vymáčknout a pak jsi mu odpověděl, že lístky určitě koupí v trafice, která je na dohled od vás. Poznávacím znamením je velký vývěsní štít v podobě míčku ze slosovacího zařízení. Poděkoval, rozloučili jste se a šli několik metrů stejným směrem, než jsi ty zabočil do jiné ulice.

I dnes si už z dálky všimneš obřího žlutého míčku na fasádě. Před trafikou stojí starší muž v cykloresu. Přehýbá noviny a ukládá je do batohu. Název deníku nestihneš přečíst. Nikdy jsi neměl ve zvyku kupovat si noviny, ale ta představa ti dnes přijde docela lákavá. Jen při pomýšlení na to, které noviny bys chtěl, se cítíš zcela bezradně. Zvolníš krok. Napadne tě, že by sis je mohl vybrat na základě kritérií, podle kterých se noviny většinou nekupují – barvy, vůně nebo formátu. Rychle si určíš priority. Co se formátu týče, preferuješ co největší. Připouští se také netypické formáty. V souvislosti s barvou upřednostníš nezvyklé odstíny

a vybereš si podle toho, co na pultu bude vypadat raritně. Dokonce ti přijde lákavá představa, že by noviny byly psány v jazyce, kterému nerozumíš, a tak si raději koupíš zahraniční tisk než domácí. Máš dojem, že to na kouzlu situace může jenom přidat. Nevíš, jestli se víc těšíš na to, jak noviny budeš „číst“, nebo na to, až je po snídani přehneš a odložíš jako „přečtené“. Kategorii vůně ponecháš stranou, protože víš, že nebudeš mít dost odvahy číchat k různým titulům před očima trafikantky. Plusové body budou mít také noviny s nezvyklou typografií nebo historizujícím fontem v názvu, jaký používá třeba Frankfurter Allgemeine nebo The New York Times.

Trafika je zařízena naprosto uniformně. Není v ní vůbec nic, co by vybočovalo z řady tisíce jiných trafik. Jsi třetí na řadě, a tak máš ještě trochu času se porozhlédnout. Noviny jsou vyskládány na malém pultu po pravé ruce. Na výběr jich nebude víc jak deset. Všechno to jsou na první pohled totožné konvenční české deníky. Neliší se formátem, barvou ani materiálem. Vykyká se jen deník Sport, který má retrogradní logo, menší formát a výrazně menší obsah. Trafikantka obslouží jednoho ze dvou zákazníků před tebou. Musíš si pospíšet. Nechceš při dotazu „Co to bude?“ dlouho váhat a nepřijde ti ani vhodné se teď otočit a odejít. Nakonec se zdá, že deník Sport bude nejlepší volbou i vzhledem k tomu, jak moc je ti vzdálený jeho obsah.

Žena před tebou ukládá vrácené drobné. Řada přichází na tebe. Co to bude? Na poslední chvíli

změníš své rozhodnutí a sáhneš po nejznámějším bulvárním deníku, který má pravděpodobně vůbec největší náklad ze všech. Je to téměř iracionální volba, ale v té chvíli ti svou absurditou přijde jako nejvhodnější. Když podáváš noviny trafikantce, aby načetla čarový kód, vypadne ti vnitřek novin na zem. Dřív než se pro ně stačíš sehnout, sbírá je ze země zákaznice, která už byla téměř na odchodu. Podává ti je a ty si všimneš, že noviny mají jiný charakter. Jedná se zřejmě o magazín, který se vkládá dovnitř novin jako příloha. Poděkuješ. Její pohled sklouzne k ukazováčku pravé ruky, jehož bříško si lehce přejede palcem. Odchází. Ohlédneš se. Už je zády, ale zdá se, že ve dveřích si ukazováček ještě vloží mezi rty a přísaje se. Zaplatíš.

Konečně snídáš. Noviny prozatím necháváš stranou. Nechceš si kazit ráno. Ten moment při nákupu novin se ti v mysli opakuje stále dokola. Napadne tě, že se žena dost možná o tvůj magazín pořezala, ale nejspíš považovala za banální to zmiňovat. Vybaví se ti anglický článek, na který jsi před časem narazil a který se tématu pořezání papírem věnoval. Nepamatuješ si název ani co přesně se v něm psalo, ale pokusíš se ho ještě jednou vyhledat. Do Googlu zadáš heslo *paper-cut*. Ve výsledcích se ti zobrazí video k songu od Linkin Park, vystřihovánky, ale také obrázky pořezaných prstů. Jeden z prvních článků je od BBC. Jmenuje se *Proč říznutí se o papír tolik bolí* a byl publikován 5. září 2016. Zdá se, že to bude ten, na který si matně vzpomínáš. Problematiku zde osvětluje dr. Hayley Goldbach, dermatolog z Kalifornské univerzity

v Los Angeles. V první části podává malý anatomický přehled. Vysvětlení, proč může říznutí tak bolet, se dočkáš ve druhé části článku.

Pouhým okem se může zdát, že hrany papíru jsou rovné a hladké. Ale kdybyste se podívali velmi zblízka, zjistili byste, že papír mnohem více připomíná pilu než rovné ostří nože. Takže při říznutí za sebou papír nezanedbá hladce natrženou kůži, ale zběsilou dráhu zkázy. Trhá, rve a drásá vaši kůži místo toho, aby vykonal čistý řez podobně jako žiletka či nůž.

A jako by to nestačilo, říznutí o papír jsou zpravidla povrchová, avšak ne tak docela. „Jsou dostatečně hluboká na to, aby se dostala přes vrchní vrstvu kůže. Jinak by totiž nebolela, protože vrchní vrstva kůže nemá nervová zakončení,“ podotýká Goldbach.

Zároveň se ale papír nezakrojí příliš hluboko do těla, což zřejmě způsobuje, že nás ta bolest tolik zaráží. A právě toto je důvod, proč je říznutí o papír tak velkou hrozbou. Hlubší rána by způsobila krvácení, krev by se srazila a vytvořil by se stroupek, pod kterým by se rána mohla zahojit, aniž by byla soustavně vystavována útokům zvenčí. Jenomže povrchová rána po říznutí papírem tuto ochranu neposkytuje. Bez výstelky v podobě sražené krve jsou receptory bolesti vystaveny okolnímu světu, a pokud si ránu rychle neobvážete, tyto neurony budou nadále vysílat výstražné signály a varovat váš mozek před hrozcím nebezpečím. Je to koneckonců jejich úkol.

a budeme je zveřejňovat stejně jako emaily, které teď přicházejí na adresu vysílání zavináč p l tečka rozhlas tečka cé zet. Ani věc mnohých astronomů nemá na ten úkaz názor jednotný, znám... jednou cestou domů podotknul jen, dejme tomu, že každý má v sobě vlastní vesmír, svůj hvězdný prach,

Alespoň takové vysvětlení se nabízí. Nikdo neprokázal, že tomu tak skutečně je, ale dr. Goldbach se domnívá, že je to přijatelná hypotéza.